

[H. C. Hansen.]

at han ikke har fået gennemført så meget, som han gerne ville, føler jeg trang til at gøre den bemærkning, at det ville unægtelig være rarest, om regeringen kunne være regering og oppositionen opposition — fuldtud. Det ville nok give klarere linier på mange områder — til gavn for det politiske liv og for interessen herfor i befolkningen. Men det kan vi vel nøjes med at sukke over, sådan som mandatfordelingen nu engang har været her i tinget, faktisk siden 1945, og efter at det er blevet klart, at retsforbundet lige så lidt ville trække i arbejdstøjet under denne regering som under nogen tidligere.

Der er dog een forskel på denne regerings vilkår og på de vilkår, mit parti havde som regering; denne regering har — de ærede medlemmer hr. Starcke og hr. Oluf Pedersen undtaget — en god og saglig opposition. Og denne væsentlige forskel kan nok fylde en med misundelse overfor den nuværende regering. Til gengæld har regeringen nok visse andre småbesværligheder. Undertiden har man indtrykket af, at den har det som visse ægtepar, der forlængst har set det første mødes hektiske forelskelse og de første ugers kærlighed gå op i røg og nu bare holder sammen, fordi det ville gøre et skidt indtryk på familien og omgangskredsen, om de løb fra hinanden. Men når de er alene, går de — om jeg så må sige — hårdt i huden på hinanden. Og det hænder, at de ikke kan dy sig, når andre er tilstede. Måske skyldes dette indtryk, at den højtærede statsminister så sjældent er fremme i forreste frontlinie. Jeg tror, den højtærede statsminister burde lægge mærke til, at det er blevet god skik, at cheferne er med fremme. Hans tilbageholdenhed er så meget mere bemærkelsesværdig, som han jo i sin tidligere funktion som partiordfører var ganske håndfast — på talerstolen her. Jeg har for mine synders skyld læst den højtærede statsministers tale ved finanslovens behandling den 12. oktober 1950. Det var dengang, han med megen stemmestyrke og med mere voldsomme udfald mod regeringen i anledning af valutastillingen stillede følgende spørgsmål — jeg anmoder om tilladelse til et kort citat nu og senere —:

„Kan det tænkes, at vi under denne regerings ledelse en skønne dag står i den situation, at vi pludselig ikke kan betale den løbende import?“

Jeg tror, den højtærede statsminister i dag kan stille sig selv dette spørgsmål.

Vort træk i dag på den europæiske valuta-konto beløber sig til ca. 400 mill. kr., og vi skal altså i de kommende syv måneder

kun trække små 150 millioner for at være nået op til tredje tranche, der jo koster 40 pct. i dollars. På baggrund af, at det månedlige træk i april og maj har været mellem 60 og 70 mill. kr., synes udsigterne hertil ikke at være små. — Men den højtærede statsministers aktivitet forekom unægtelig at være anderledes kraftig, dengang han ikke havde ansvar.

Jeg føler trang til at sige finansministeren tak, fordi han har ladet udarbejde den økonomiske årsoversigt, som for et par dage siden er omdelt til enkelte af rigsdagens medlemmer. Der var jo en forfærdelig ballade i sin tid over det nationalbudget, som den tidligere regering fremlagde. Denne regering har ikke udarbejdet noget nationalbudget. Den har udarbejdet en økonomisk årsoversigt på 126 dupligerede sider. Vi tilgiver uden videre den højtærede finansminister, at han ikke vil kalde sin redegørelse for et nationalbudget. Derimod må jeg sige, at det er et tilbageskridt, at redegørelsen ikke er offentliggjort i den forstand, at alle kan få den i hænde, ligesom den heller ikke er omdelt til rigsdagens medlemmer i almindelighed. Jeg henstiller til finansministeren, at alle rigsdagens medlemmer får denne redegørelse, og jeg henstiller ligeledes til rigsdagens medlemmer, navnlig medlemmerne af regeringspartierne, at de læser dette dokument. Det giver megen god oplysning, og jeg tør sige, at det stiller den politiske agitation, der er ført mod den socialdemokratiske regering, i en interessant belysning. Jeg føler trang til at citere et enkelt afsnit. Det hedder et lille stykke inde i indledningen i den økonomiske årsoversigt:

„Den økonomiske udvikling i Danmark var i årene 1946—49 præget af, at man i tiltagende grad nærmede sig balance både udadtil og indadtil. Den stigende produktion og den restriktive finanspolitik samt prisreguleringen og kontrollen med byggeriet havde medført, at det inflatoriske pres, som kendetegnede de første år efter krigen, gradvis var aftaget, og i takt hermed kunne der ske en betydelig udvidelse af investeringerne, som under og lige efter krigen havde ligget på et abnormt lavt niveau. Fra foråret 1948, da den internationale prisudvikling atter stabiliseredes, skete der endvidere en standsning i den inflatoriske stigning i priser og indkomster her i landet.

Som en betydningsfuld konsekvens af stigningen i produktionen, navnlig indenfor eksporterhvervene, og opnåelsen af indre finansiel stabilitet blev underskud-